

ואם תאמר שהצד הזה הכניס אותו לאותו תינוק - לא כף, אלא נוטלת אותה ושמתה עמה ופורחת מידיה ונכנסת לאותו מקום, והיא פוקדת את אותו תינוק ושמתה בו וצוחקת בו, ותאבה את אותו הבשר, עד שאחר כף נוטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו, והיא לגוף. ואחר כף הכל ברשותו של הקדוש ברוך הוא.

בא וראה, לא תצא כצאת העבדים, מה זה? אלא בשעה שיוצאת מן המאזנים ואותו הצד בשמחה, רשם הקדוש ברוך הוא וחותם אותה בחותמת אחת, ופורס עליה לבוש כבוד שלו, ומיהו? השם הקדוש שנקרא אלוה. וזהו בכגדו בה, הלבוש הנכבד של המלך פורש עליה, ואז היא שמורה, שלא נמסרה לעם נכרי אלא לישראל לחוד.

וזהו שפתוב (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל סוד זה פתוב פאן, לעם נכרי לא ימשל למכרה בכגדו בה, בעוד שלבוש כבוד המלך בה. כיון שבגדו בה, פתוב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשות יש לאותו צד בה? בא וראה, כל בני העולם כלם ברשות המלך הקדוש, וכלכלם יש זמן בעולם הזה, עד שהוא רוצה לסלקם מן העולם, וזה אין לו זמן, ועל כף היא צוחקת בהם ושמתה בהם.

עוד, אזתרה לאדם (בעולם הזה) יש בפסוקים הללו וכמה עצות טובות עליונות הן בכל דברי התורה, וכלן אמת בדרך אמת, ונודעות לחכמים שיודעים והולכים בדרך אמת. בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עלה ברצון לפניו, וציר את כל הנשמות שהן עתידות

ואי תימא, דהאי סטרא עאלת לה ביהוה ונוקא. לאו הכי. אלא נטלת לה, וחדאת בהדה, ופרחת מן ידה, ועאלת ביהוה אתר, ואיהי פקידת לההוא ונוקא, וחדאת ביה, וחיכת ביה, ותאיבת לההוא בשר, עד דלבתר נטיל קדשא ברוך הוא נשמתיה, והיא לגופא. ולבתר פלא איהו ברשותא דקודשא ברוך הוא.

הוא חזי, (שמות כא) לא תצא כצאת העבדים, מאי הוא. אלא, בשעתא דנפקת מן טיקלא וההוא סטרא בחדו, רשים לה לקודשא ברוך הוא, וחתים לה בחד גושפנא, ופריש עליה לבוש יקר דיליה, ומאן איהו. שמא קדישא דאקרי אלוה. ודא הוא בכגדו בה, לבושא יקירא דמלכא פריש עליה וכדין איהי נטירא, דלא אתמסרת לעם נכרי, אלא לישראל לחוד.

ורא איהו דכתיב, (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל רזא דא כתיב הכא, לעם נכרי לא ימשל למכרה בכגדו בה, בעוד דלבוש יקר דמלכא בה. כיון דבגדו בה, פתיב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשו אית לההוא סטרא בה. תא חזי, כל בני עלמא פלהו, ברשותיה דמלכא קדישא, וכלהו אית לון זמנא בהאי עלמא, עד דאיהו בעי לסלקא לון מן עלמא, ודא לית ליה זמנא, ועל דא איהי חייכת בהו, וחדאת בהו.

תו, אזתרותא לבר נש (בהאי עלמא) אית בהני קראי, וכמה עיטין טבין עלאין אינון, בכל מילי דאורייתא, וכלהו קשוט, בארז קשוט, ואשתמודען לגבי חפימין, דינדעי ואזלי בארז קשוט. בזמנא דבעא קדשא ברוך